

4. *The investment climate in Ukraine [Електронний ресурс] // Ministry of Foreign Affairs of Ukraine. – 2012. – Режим доступу: <http://mfa.gov.ua/en/about-ukraine/economic-cooperation/invest-climat>.*

5. *Business and Investment Climate in Ukraine in 2017 - Opportunities and Challenges, 22-02-2017 [Електронний ресурс] // Ukrainian Events in London. – 2017. – Режим доступу: http://www.ukrainianlondon.co.uk/en_GB/business-investment-climate-ukraine-2017-opportunities-challenges-22-02-2017.*

6. *Foreign Trade and Investment [Електронний ресурс] // The Library of Congress. Business Reference Services. – 2015. – Режим доступу: <https://www.loc.gov/rr/business/ukraine/investment.html>.*

7. *Average monthly gross wages (€) in selected countries. [Електронний ресурс] // Embassy of Ukraine in The United States of America. Invest in Ukraine. – 2015. – Режим доступу: http://usa.mfa.gov.ua/mediafiles/sites/usa/files/export/Invest_in_Ukraine.pdf v PMR Publications, 'Average monthly gross wages (€) in selected countries, 2015.*

8. *Average monthly gross wage in Central and Eastern Europe, including forecasts [Електронний ресурс] // Pharmaceutical and healthcare market in CEE and CIS. – 2017. – Режим доступу: <http://www.ceepharma.com/data/2/average-monthly-gross-wage-in-central-and-eastern-europe-forecasts-20142017%20v-Ministry%20of%20Economic%20Development%20and%20Trade%20of%20Ukraine%20'Invest%20Ukraine'>,*

ВІТАЛІЙ КРИВОУС

СВІТОВА ЕКОНОМІКА НА ШЛЯХУ ПОДОЛАННЯ СОЦІОКУЛЬТУРНИХ ВИКЛИКІВ: ДОМІНАНТИ УСПІХУ

Світова економічна система на початку ХХІ століття демонструє розмаїття галузевої та відтворювальної структури, асиметрію економічного зростання, яка проявляється в дисбалансі розвитку як окремих країн, так і сфер економіки, що, в кінцевому результаті, провокує загострення економічних інтересів на глобальному і регіональному рівнях, а також незадоволення в контексті фокусування досягнення перспектив рівних можливостей в моделі «держави добробуту». В економіці генеруються нові пріоритети розвитку (інтелектуалізація зі здатністю до постійних інновацій, соціалізація з можливостями самореалізації, екологізація виробництва та середовища життєдіяльності), реалізувати які на сьогодні здатні лише країни-глобальні лідери в результаті багатолітньої експансії на світовому ринку з капіталізацією його прогресивних і найприбутковіших сегментів [1].

Нині світ розвивається за траєкторією песимістичного сценарію глобального розвитку, який набуває негативного інтегрованого ефекту, що поширюється не лише в периферійних, а й в постіндустріальних країнах. На жаль, це підтверджують численні міжнародні урядові і неурядові організації у

своїх аналітичних звітах, де засвідчують соціальне й економічне розшарування глобального суспільства, зростання чисельності хворих на невиліковні хвороби у найменш розвинутих країнах Африки та Азії, виникнення й поглиблення військових конфліктів на Близькому Сході та інших регіонах світу, загострення глобальних екологічної, продовольчої та енергетичної проблем, і в цілому невдоволення громадян рівнем добробуту і безпеки життєдіяльності в самих країнах «золотого мільярду» [2]. Багаторічний нееквівалентний перерозподіл світових ресурсів розвитку, й особливо результатів міжнародного виробництва, призводять до глобальних дисбалансів: за подвоєння валового світового продукту в останні 30 років і поліпшенні якості життя більшості населення розрив у доходах найбільш заможних країн і найбідніших постійно збільшується (на 1/5 частину світового народонаселення, що проживало в країнах з найбільшим доходом, припадає близько 90% світового ВВП, а на найбіднішу 1/5–1%), на країни ОЕСР (20% народонаселення світу) припадає 70% світової торгівлі, 60% ПІІ, понад 90% користувачів Інтернету, не спостерігається тенденція до скорочення розриву між багатими та бідними навіть у високорозвинутих країнах [1].

Тому під сумнів був поставлений вектор домінування розвитку світового господарства, а сама траєкторія майбутньої перспективи визвала численні дискусії на різних рівнях економічної взаємодії світових лідерів та організацій. На перший план в системі засад інституційного базису світової економічної системи висунутий напрям стійкого зростання. Викликають науковий інтерес пріоритетні принципи глобального управління, запропоновані Лісабонською групою (принципи кооперації, солідарності, субсидіарності, культурної диверсифікації), а також численні положення декларацій і конвенцій ООН. В їх основі – напрями і шляхи подолання міжкраїнової асиметрії економічного розвитку, уможливлення участі країн-глобальних аутсайдерів на паритетних засадах у всіх сегментах світового ринку. Іншим аспектом є подолання соціокультурних викликів, спровокованих на традиційних уявленнях про джерела соціального успіху особистості, зайнятості населення, матеріально-споживчої мотивації, прогресивного розвитку молоді, уникнення духовної деградації.

Для отримання позитивних економічних зрушення на шляху подолання бідності в країнах, що розвиваються, експерти ООН пропонують здійснити радикальні реформи у внутрішній і зовнішній економічній політиці, які б стосувалися, зокрема, поліпшення інвестиційного клімату, мобілізації наявних природних, освітніх, інтелектуальних, фінансових та інших видів ресурсів, поліпшення якості інфраструктури, проведення ринкових реформ у господарюванні [2].

Таким чином, для забезпечення стійкого економічного зростання як основного чинника подолання соціокультурних викликів необхідно здійснити побудову світоустрою на основі таких цінностей: суспільні блага, людська солідарність, справедливий розподіл благ, повага та дотримання прав людини, культурна толерантність, генерування розвинутими країнами наукового та технологічного потенціалу на забезпечення суспільних потреб.

Література

1. Лук'яненко Д., Кальченко Т. Стратегії глобального управління / Д. Лук'яненко, Т. Кальченко // Міжнародна економічна політика. – 2008. – № 8–9. – С. 5–41.

2. Поручник А., Гайдай Ю. Формування інституційних передумов системи глобального управління / А. Поручник, Ю. Гайдай // Міжнародна економічна політика. – 2008. – № 8–9. – С. 42–77.

3. Худо О. Сучасні проблеми та перспективи сталого економічного розвитку в країнах ЦСЄ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://libfor.com/engine/print.php?newsid=2533>.

4. Шляхи забезпечення стійкості економічного зростання в умовах ризиків «другої хвилі» світової фінансово-економічної кризи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/366>.

**ВІТАЛІНА КУРИЛЯК,
МАКСИМ ЖИВКО**

КРЕАТИВІЗАЦІЯ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ГЛОБАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Ще до недавнього часу говорилося про індустріальну цивілізацію, пізніше почали появлятися такі поняття, як глобалізація та постіндустріальна цивілізація, економіка знань, інформаційна економіка, нині ж мовиться про креативну економіку, що використовує досягнення економіки знань і ґрунтується на матеріалізації нових ідей і задумів. Креативна економіка – це економіка творчого сектора, до якого відносяться в основному процеси, що відбуваються в сфері послуг, проте результати діяльності у цій сфері можна виявити практично у всіх областях економіки. Вона спирається на високу питому вагу креативного класу, який вважається мотором інновацій і нових підходів, як у сфері науково-дослідної діяльності, так і в бізнесі, мистецтві, культурі або дизайні.

Для розвитку креативної економіки та її становлення в постіндустріальній цивілізації важливий споживач, для якого призначена кінцева продукція. [1. 93] Тут існують дві основні умови: наявність широких верств забезпеченого населення і високий рівень інтелектуального розвитку споживача. Це означає, що слід прагнути до такого суспільства, яке складається з багатих і освічених людей.

Продукція креативної економіки не є предметом першої необхідності. Продукція таких креативних галузей, як, наприклад, кінофільми, театральні постановки, комп'ютерні ігри, музика, матиме попит серед споживачів, у яких є достатньо коштів на задоволення основних потреб. [2. 48] Саме на ці верстви